

De Rechtbank van eerste aanleg te Brugge, **EERSTE KAMER**, heeft het hiernavolgend vonnis verleend :

In de zaak 09/3634/A

rep nr 2010/14762

, in zijn hoedanigheid van Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur bevoegd voor de provincie West-Vlaanderen, bij het intern verzelfstandigd agentschap zonder rechtspersoonlijkheid Inspectie RWO,

met kantoren te 8000 Brugge, Werkhuisstraat 9
woonplaats kiezend op het kantoor van haar raadsman meester
hierna vermeld

eiser,

voor wie optreedt Meester , advocaat te ,

TEGEN

1.

tuinier, geboren op en zijn echtgenote

2.

kleuterleidster, geboren op
beiden wonende te

verweerders,

voor wie optreedt Meester , advocaat te ,

1.Rechtspleging.

Gelet op de inleidende dagvaarding, rechtsgeldig betekend aan verweerders op 27 november 2009.

De rechtbank nam kennis van het dossier van de rechtspleging en van de door partijen overgelegde bundels.

Partijen werden gehoord in hun middelen bij monde van hun raadsman in de openbare terechtzitting van 19 oktober 2010.

Artikelen 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werden in acht genomen.

2.Bijzonderste gegevens van de zaak.

Verweerders zijn eigenaar van een perceel gelegen te

Voornoemd perceel is in een agrarisch gebied gelegen.

Op 03.09.1998 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente aan eerste verweerder een stedenbouwkundige vergunning voor het uitbreiden van de bestaande serre, op 29.10.1998 voor het aanleggen van een parking en groenaanleg op het perceel en op 28.10.1999 voor het inrichten van de bestaand serre op het betrokken perceel.

Naar aanleiding van een klacht werd op 24.08.2001 proces-verbaal opgemaakt door de lokale politie waarin werd vastgesteld dat er een parking werd aangelegd voor personenauto's langsheen de en voor het hoofdgebouw van betrokken perceel. Tevens wordt vastgesteld dat het tuinbouwcomplex, aanwezig op het betrokken perceel, wordt gebruikt voor het organiseren van feesten. Deze feesten worden inzonderheid georganiseerd in een ruimte die vergund is in functie van een land en tuinbouwcomplex, al zijnde een tentoonstellingsruimte voor gekweekte planten.

Op 31.01.2002 adviseert het college van burgemeester en schepenen een herstel in oorspronkelijke toestand.

- 1 Eiser leidt op 28.02.2002 een herstellvordering in bij het ambt van het openbaar ministerie te Brugge.

Op 26.08.2002 ontvangt eiser een klachtschrijven van de raadsman van de naburen nopens de geverbaliseerde bouwwerken.

Eerste verweerder diende, op aanzeggen van het college van burgemeester en schepenen, een regularisatie-aanvraag in wat betreft de aangelegde terreinverharding en het oprichten van een bijkomende winteropslagruimte.

Op 06.03.2004 besliste het college van burgemeester en schepenen de aangevraagde stedenbouwkundige vergunning te verlenen, doch de gemachtigde ambtenaar besliste de vergunning te schorsen, waarop het college van burgemeester en schepenen op 04.10.2004 besliste de vergunning in te trekken, waarop eerste verweerder beroep instelde bij de bestendige deputatie van

Eiser verwijst naar de stedenbouwkundige misdrijven die niet verjaard zijn, op het regelmatig houden van feesten in de tentoonstellingsruimte hetgeen niet verenigbaar is met een oorspronkelijk agrarisch bedrijf, de onmiddellijke omgeving en de ruimtelijke draagkracht overschrijdt. Verweerders zouden een economisch gewin putten uit hun stedenbouwkundige inbreuk.

Op 25.10.2009 werd de strafzaak door de procureur zonder gevolg geklasseerd.

Eiser stelt de volgende vordering :

*"1° Verwerende partijen solidair, in solidum, minstens de ene bij gebreke van de andere, te veroordelen tot staking van het strijdig gebruik en herstel in de oorspronkelijke toestand van een perceel gelegen te kadastraal gekend onder
hetgeen impliceert :*

- ° het afgraven van het aangebracht materiaal om de parking te verharderen;*
- ° het wegvoeren van het voornoemd aangebracht materiaal naar een daartoe geschikt terrein;*
- ° het herstellen van het maaiveld van het betrokken perceel met teelaarde; het onmiddellijk staken van alle feestelijkheden en recepties en het tentoonstellingsgebouw terug in te richten voor de functie waarvoor het vergund was, met name in functie van een land-en tuinbouwbedrijf.*

En dit binnen een termijn van 6 maanden, te rekenen vanaf de betekening van het tussen te komen vonnis, zulks onder de verbeurte van een dwangsom van 1.300, Euro per dag vertraging, zonder het toekennen van een bijkomende termijn ex artikel 1385bis, laatste lid Gerechtelijk Wetboek.

2° aan eisende partij machtiging te verlenen om overeenkomstig artikel 6.1.46 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ambtshalve over te gaan tot uitvoering van de hierboven beschreven herstelmaatregelen , zo gedaagden in gebreke zouden blijven, en dit op kosten van gedaagden;

3° te zeggen voor recht dat het verbeurd zijn van de dwangsommen zal kunnen worden bewezen door alle middelen van Recht en dat zij in ieder geval zal blijken uit de vaststellingen van de eerst daartoe aangezochte gerechtsdeurwaarder;

4° Tot slot verwerende partijen te veroordelen tot de kosten van het geding...."

Verweerders beroepen zich op de onontvankelijkheid van de vordering van eiser en dit op grond van uiteenlopende redenen.

Wat betreft de parking stellen verweerders dat er meer dan 10 jaar is verstreken tussen de aanleg ervan en de huidige dagvaarding, zodat volgens het decreet ruimtelijke ordening geen herstellvordering meer mogelijk is.

De gebouwen zouden uitsluitend gebruikt worden voor activiteiten gerelateerd aan de problematiek van de . Het bedrijf beschikt immers over de grootste collectie laurierbomen ter wereld.

In de winterperiode worden de ruimtes als winteropslagplaats gebruikt.

Verweerders verwijzen in extenso naar de middelen in hun argumentatie gebruikt in het inleidend verzoekschrift voor de Raad van State.

Volgens verweerders dient de beslissing van de Raad van State afgewacht te worden vooraleer enige beslissing ten gronde te nemen.

Voorts zijn verweerders van oordeel dat een plaatsbezoek nuttig zou zijn .

Eiser betwist de standpunten door verweerders uiteengezet en volhardt in, zijn vordering.

3. Beoordeling.

A. ONTVANKELIJKHEID.

1. Verweerders zijn geen eigenaar meer.

Thans is de eigenaar van de onroerende goederen.

Volgens verweerders kunnen zij niet meer beschikken over de onroerende goederen nu zij er geen eigenaar meer van zijn, zodat de vordering van eiser onontvankelijk is.

Verweerders betwisten niet de uitvoerders te zijn van de wederrechtelijke werken.

De herstellvordering is een vordering ad rem, zodat het kan gesteld worden tegen degene die de wederrechtelijk werken heeft uitgevoerd, zonder dat hij op het ogenblik van het stellen van de herstellvordering nog eigenaar moet zijn.

De door verweerders ingeroepen onontvankelijkheidsgrond is niet gegrond.

2. De gekozen weg.

Volgens verweerders kunnen zij, gelet op de Vlaamse Codex, niet meer burgerlijk

vervolgd worden, zonder advies van de Hoge Raad.

Eens de weg gekozen voor de correctionele vervolging, is er, volgens verweerders, geen mogelijkheid meer om een burgerlijke procedure aanhangig te maken

Samen met eiser moet de rechtbank vaststellen dat verweerders naar geen enkele bepaling van het VCRO wijzen om hun stelling kracht bij te zetten.

Er werd ook nooit een procedure voor de correctionele rechtbank gevoerd.

Ook die door verweerders ingeroepen onontvankelijkheidsgrond mist elke grond.

3. Het ontbreken van het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid.

Artikel 6.1.7. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt dat de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen slechts kunnen overgaan tot het inleiden van een herstellvordering voor de rechter of tot het ambtshalve uitvoeren van een herstelmaatregel, wanneer de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid daartoe voorafgaandelijk een positief advies heeft verleend.

De rechtbank verwijst omtrent de voornoemde problematiek naar "Ruimtelijke Ordening opnieuw geordend"; en
in het Tijdschrift voor Milieurecht 2009, pag. 558 en 559".

In voornoemd artikel wordt terecht gesteld :

"Nieuw in de Vlaamse Codex is de voorafgaandelijke adviesvereiste van het instellen van opeenvolgende herstellvorderingen. Tot voor enkele jaren maakten de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur en de gemeenten zelden of nooit gebruik van de mogelijkheid om zelf een herstellvordering in te leiden voor de burgerlijke rechter; gelet op de de facto onverjaarbaarheid van de bouwovertradingen, beperkten zij zich ertoe een herstellvordering over te maken aan het Parket en werd de verdere procedure aan de procureur overgelaten. Met de wijziging van het DRO ingevolge het decreet van 4 juni 2003 inzake het verval van strafvordering van instandhoudingsmisdrijven, zag de herstellvorderende overheid zich plots geconfronteerd met een aantal uitspraken van strafrechtbanken en -hoven die de herstellvorderingen afwezen, en met de seponering van strafdossiers door de Parketten wegens verjaring van de feiten. Bijgevolg namen de herstellvorderende overheden zelf het initiatief en werden de herstellvorderingen die eertijds aan het Parket waren overgemaakt nu door het bestuur zelf ingeleid bij de burgerlijke rechtbank. Deze praktijk riep de vraag op of een (nieuw) advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid vereist was vooraleer de herstellvordering opnieuw kon ingesteld worden.

*De Decreetgever heeft op deze vraag een duidelijk antwoord willen geven in de artikelen 6.1.13-6.1.16, die de problematiek van **consecutieve herstellvorderingen** regelen.*

Aldus wordt uitdrukkelijk bepaald dat een herstellvordering die reeds werd overgemaakt aan het Openbaar Ministerie pas kan ingeleid worden voor de burgerlijke rechter na een nieuw voorafgaandelijk positief advies van de Hoge Raad en, omgekeerd, dat een

herstelvordering die eerst ingeleid was voor de burgerlijke rechter pas kan worden overgemaakt aan het openbaar Ministerie nadat een nieuw voorafgaandelijk positief advies werd verkregen. De Hoge Raad zal daarbij in het bijzonder moeten nagaan of het gezag van gewijsde van de eventuele uitspraak voor de eerste geadieerde rechter niet door de nieuwe vordering wordt miskend, en of er voldoende actuele en pertinente elementen voorhanden zijn, ontleend aan de plaatselijke ordening en aan de rechten van derden om de keuzewijziging te onderbouwen..."

Uit het voorgaande blijkt dat in principe het advies van de Hoge Raad vereist is, doch overgangsbepalingen werden voorzien in art. 7.7.1 Vlaamse Codex dat bepaalt :

"De Hoge Raad voor Handhavingsbeleid treedt op 1 september 2009 in de plaats van de Hoge Raad van State het Herstelbeleid.

De artikel 6.17 tot en met 6.1.23, de artikelen 6.1.30 tot en met 6.1.35 en de artikelen 6.1.52 tel 6.1.54, hebben echter eerst gevolg indien en zodra de Vlaamse Regering het procedure-en werkingsreglement, vermeld in artikel 6.1.36 heeft vastgesteld. Die vaststelling geschiedt uiterlijk op 30 november 2009.

Voorafgaand aan de vaststelling van het procedure-en werkingsreglement, vermeld in artikel 6.1.36 worden dossiers bij de Hoge Raad aanhangig gemaakt overeenkomstig de materiële en proceduriële regelen die golden voorafgaand aan 1 september 2009. De Hoge Raad behandelt deze aanhangig gemaakte dossiers conform die vroegere materiële en proceduriële regelen, ook indien het procedure- en werkingsreglement intussen in werking is gesteld."

De vordering van eiser werd ingesteld bij dagvaarding betekend op 27.11.2009, dus voor vermoedelijke vaststelling door de Vlaams Regering het procedure-en werkingsreglement, vermeld in artikel 6.1.36 op 30.11.2009.

Verweerders kunnen zich dan ook niet beroepen op artikel 6.1.13 VCRO.

Ook deze door verweerders ingeroepen onontvankelijkheidsexceptie is ongegrond.

4. Rechtsverwerking.

Volgens verweerders is de huidige herstelvordering van eiser laattijdig, hetgeen ook de stelling is van het Europees Hof voor de rechten van de mens.

De rechtbank moet vaststellen dat de PV' s van vaststelling waarop de huidige herstelvordering is gesteund dateren van 24.08.2001 en 21.12.2001.

In de periode tussen 2001 en 27.11.2009 (datum dagvaarding) heeft eiser niets meer ondernomen om haar herstelvordering te benaarstigen en om bewijsmateriaal te verzamelen.

De gebouwen staan er waarschijnlijk reeds van 1999-2000.

In een proces-verbaal dd. 08.04.2009 (stuk 16 eiser) wordt het volgende vermeld :

" *alle opgetrokken constructies zonder vergunning dateren van voor de datum van de aanvankelijke vaststellingen door de Politie t.t.z. van voor 24.08.01.

*de juiste datum van optrekking van die constructies is niet te achterhalen. De verantwoordelijke op het gemeentebestuur van afd Ruimtelijke Ordening kan ons inzake de bouwdatum niet verder helpen.

*Uit het dossier leren we nochtans dat de opening van het dateert van het tweede kwartaal van het jaar 2000, daaruit kunnen wij afleiden dat met een waarschijnlijkheid die aan de werkelijkheid grenst, dat de bouwwerken (overwinteringsruimte, bedrijfsgebouwen en parking) toen al afgewerkt waren. Juiste datum is dus niet gekend. "

Er wordt vastgesteld dat eiser bijna tien jaar na de feiten is overgegaan tot dagvaarding van verweerders.

De rechtbank is van oordeel dat de vordering laattijdig is en ruimschoots de redelijke termijn overtreft.

Verweerders kunnen niet het slachtoffer worden van het feit dat het parket, dat volgens dat eiser beweert, zeer lang heeft gewacht om een beslissing te nemen, terwijl niets eiser belette om een burgerlijke procedure te starten en om het advies van de Hoge Raad voor herstelbeleid te vragen.

Gelet op het ruimschoots overschrijden van de redelijke termijn, is de vordering van eiser kennelijk onredelijk.

De vordering van eiser dient als ongegrond afgewezen te worden.

Als de in het ongelijk gestelde partij dient eiser tot de gerechtskosten veroordeeld te worden.

Totaal ten onrechte stelt eiser dat hij net als het openbaar ministerie, niet kan gehouden zijn tot het betalen van rechtsplegingsvergoeding omdat zijn vordering niets anders zou zijn dan een rechtsvordering in de zin van artikel 3 Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering.

De huidige procedure betreft een burgerlijke vordering voor een burgerlijke rechtbank waarbij de bepalingen van het gerechtelijk wetboek van toepassing zijn. Er zijn geen bepalingen in het gerechtelijk wetboek waaruit zou kunnen afgeleid worden dat eiser geen rechtsplegingsvergoeding verschuldigd is.

De rechtsplegingsvergoeding wordt op 1.200,00 euro bepaald (basisbedrag niet in geld waardeerbare vordering).

OM DEZE REDENEN,

De Rechtbank,

Wijzende in eerste aanleg en op tegenspraak.

Alle strijdige en meeromvattende besluiten verwerpend als ongegrond, niet terzake dienend of overbodig.

Verklaart de vordering van eiser ontvankelijk, doch wijst die af als ongegrond.

Veroordeelt eiser tot het betalen van de gedingskosten die in zijn hoofde niet dienen begroot te worden vermits deze hem ten laste blijven en begroot deze kosten in hoofde van verweerders op 1.200,00 euro rechtsplegingsvergoeding.

Verklaart onderhavig vonnis uitvoerbaar bij voorraad, spijs alle verhaal en zonder enige borgstelling.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting in het gerechtshof te Brugge op **dinsdag zestien november tweeduizend en tien.**

Aanwezig zijn :

t, rechter, alleenrechtsprekend;
griffier.